

בש"פ 1057/15 - מיכאל רשפל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1057/15

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: מיכאל רשפל

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד ע"ח 13477-01-15 מיום 18.1.2015
שניתנה על-ידי השופטת ד' עטר

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ד' עטר, ע"ח 13477-01-15) מיום 18.1.2015, בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה (השופטת ל' שלזינגר שמאי, בפ"ת 454-10-14) מיום 10.12.2014, במסגרתה נפסל העורר מלהחזיק רישיון נהיגה עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בשל נהיגה בשכרות.

עיקרי העובדות וההליכים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בעבירה של נהיגה בשכרות, הן מכוח סירובו ליתן דגימת שתן לאיתור סמים, הן על סמך בדיקות המאפיינים שנעשו לו המצביעות לכאורה על שכרותו, ואשר כמעט בכולן כשל. כמו כן, הואשם המבקש בעבירה של נהיגה כשרשיון הרכב פקע. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לפסילת רשיון הנהיגה של המבקש, עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. בית משפט השלום לתעבורה קבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש. כמו כן נקבע כי נהיגתו, בהיותו שיכור לכאורה, מצביעה על מסוכנות לשלום הציבור. על כן, נעתר בית משפט השלום לתעבורה לבקשה, הורה על פסילת רשיון הנהיגה של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, וקצב את משך הפסילה לתשעה חודשים שמנינם החל מתום הפסילה המנהלית.

4. נגד החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי, ובו מיקד את טענותיו לעניין כרסום מהותי בתשתית הראייתית הלכאורית עקב כשלים שנפלו לטענתו בהתנהלות המשטרה (ובניהם, עצירתו בשול הדרך בלא קיומו של חשד שהצדיק זאת, וחיפוש באופנוע בו נהג ובגופו ללא הסכמתו לכך).

5. בית המשפט המחוזי דחה את עררו של המבקש. בית המשפט פירט את הראיות הקיימות בתיק וקבע כי הן מקימות תשתית ראייתית לכאורית מספקת לשלב זה. כמו כן נקבע כי מידת המסוכנות הנשקפת מהמשך נהיגתו של המבקש, לנוכח העבירה המיוחסת לו, ובשים לב לצורך בביעור התופעה המסוכנת של נהיגה בשכרות, מצדיקה את פסילת רשיון הנהיגה של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים. כמו כן נקבע כי משך הפסילה שהוטל אינו חורג ממתחם הסבירות, ואולם נקבע כי מניינה של תקופת הפסילה יחל ממועד הטלת הפסילה המנהלית, ולא מסופה כפי שקבע בית משפט השלום לתעבורה.

נגד החלטה זו הוגשה הבקשה שלפני.

עיקרי טענות המבקש

6. בבקשה חוזר המבקש על מרבית טענותיו שהעלה בבית המשפט המחוזי. לדבריו, חל כרסום משמעותי בתשתית הראייתית הלכאורית בכל הנוגע לקיומו של החשד הסביר עליו בוססה הדרישה ליתן דגימה לצורך בדיקת שכרות. כמו כן העלה המבקש שלל טענות לעניין פגמים שנפלו לכאורה בהתנהלות השוטרים. בין היתר, טען כי נהג אינו חייב בביצוע בדיקת המאפיינים, וכי על השוטרים היה להסביר לו זאת. לטענתו, טרם נדונה סוגיית התנאים הנדרשים לצורך היותה של בדיקת המאפיינים חוקית וקבילה כראיה, ועל כן בקשתו מעלה סוגיה משפטית עקרונית.

דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות.

8. הבקשה אינה מגלה עילה מספקת לבירור עניינו של המבקש לפני ערכאה שיפוטית שלישית, שכן לא עולות ממנה שאלות משפטיות או ציבוריות החורגות מעניינו הפרטי. גם לא הוכח כי מתעוררות בעניין דן נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות מתן רשות לערור, כפגיעה בלתי מידתית בזכויותיו (בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011); בש"פ 4900/12 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (25.6.2012); בש"פ פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.2.2014); בש"פ 546/15 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.1.2015)). מכלול חומר הראיות מצביע לכאורה על כך שהמבקש נהג בעודו שיכור. כך גם נקבע בשתי הערכאות הקודמות, שנסמכו בקביעתם זו על מספר גורמים וביניהם: אמירות המבקש והאדם שנסע יחד עמו לשוטרים בקשר לשימוש בסמים; התנהגותו של המבקש שהוגדרה כרדומה; בדיקת מאפיינים שנעשתה למבקש ובה כשל; ולבסוף סירובו ליתן דגימת שתן לצורך בדיקת נהיגה תחת השפעת סם. בכך שונה העניין שלפנינו ממצבים אחרים שנדונו בפסיקה שאליה הפנה המבקש, בהם הראיה היחידה עליה בוסס החשד לנהיגה תחת השפעת סמים נבעה מאמירתו של הנאשם (עפ"ת (מחוזי ת"א) 57480-01-12 שאטי נ' מדינת ישראל (15.3.2012); פ"ל (תעבורה ת"א) 1224-08 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' חנן אברמוב (21.7.2014)). אם כן, בעניין דנא הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה ממילא לא נשענת אך ורק על הדברים שמסר המבקש לשוטרים (כפי שגם ציין בית המשפט המחוזי בהחלטתו) או על בדיקת המאפיינים שנעשתה לו ושהם כאמור כשל (ואשר נראה כי המבקש מיקד את מרבית טענותיו בעניינה בבקשה שלפניו). לשלב בו ההליך נמצא - במסגרתו נדונה בקשה לפסילת רישיון עד לתום ההליכים המשפטיים של המבקש שלכאורה נהג בעודו שיכור, כאשר נדרש להראות קיומן של ראיות לכאורה - די במכלול הראיות שפורטו, בשילוב עם עברו התעבורתי של המבקש, כדי להצדיק את הפסילה האמורה. בענייננו, "הראיות הקיימות בשלב זה, טרם עיבודן במהלך ההליך הפלילי עצמו, מקימות סיכוי סביר כי בתום ההליך יורשע הנאשם באישומים המיוחסים לו" (בש"פ 6602/08 סרוסי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (6.8.2008); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 143-144 (1996)). טענותיו של המבקש לעניין פגמים כאלה ואחרים שנפלו בהתנהלות השוטרים, והשלכותיהם על שאלת הרשעתו (לרבות משקלן במסגרת האיזון הכולל), ידונו ככל שהדבר ידרש במסגרת ההליך העיקרי - ואין זה המקום הנכון להכריע בהן בשלב זה (וזאת מבלי שאטע מסמרות באשר לטענות לגופן). אזכיר עוד כי ענייננו בהחלטה על פסילת רישיון הנהיגה של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בתיק פשוט יחסית שאינו צפוי להתנהל זמן רב. לפיכך, סבורני כי ההוראה בדבר פסילת הרישיון היא מידתית ואף מתחייבת לנוכח המסוכנות הנשקפת מהמשך נהיגתו של המבקש - הן כלפי עצמו, הן כלפי הציבור כולו.

9. מי שנהג באופן נוע לכאורה בהיותו שיכור; בסרבו למסור דגימת שתן לאיתור סמים בגופו; כשלאופנוע לא היה רשיון תקף; כשכשל כמעט בכל בדיקות המאפיינים שנעשו לו (התנדנד במבחן העמידה, חרג מן הקו, טעה בספירת צעדים, נפל, הסתייע בידיו ולא הצליח להצמיד עקב לאגודל במבחן הליכה על הקו) ראוי לפסילת רישיון הנהיגה עד תום ההליכים. הציבור הרחב זכאי לכך. גם דינו בשתי ערכאות שאמרו את דברן, ולא היה צורך לפנות לשם כך לערכאה שלישית, לבית המשפט העליון.

9. אשר על כן הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ח בשבט התשע"ה (17.2.2015).

ש ו פ ט